

Betekintés csodaországba

Egyszer volt, hol nem volt, nagyon-nagyon régen, pontosan az 1883. évben, amikor is a Madách család Imréjének oly nagy szerencséje vagyon, hogy legnagyobb művét, Az ember tragédiáját színpadra állították egy szeptemberi napon. Később úgy döntöttek a "nagyok", hogy minden szeptember 21-én megemlékeznek a műnemek egyikének magyar születésnapjáról. Eger városának, Gárdonyi színháza ezen felbuzdulva játékot hirdetett, melyen iskolások tucatjai nyerhetnek jegyeket. Mi kis csapatunk is hallott 1-2 infót s úgy döntöttünk, meghódítjuk a színházat a mi kis képzeletbeli kreativitásunkkal. A megpróbáltatások előtt a beosztott vezetőnk, aki az egri színház uralkodója volt, megmutatta nekünk a Gárdonyi Géza Színház csodaországát. A király bevezetett minket a színház elvarázsolt termeibe, ahol titkokat tudtunk meg. Ezekre küldetésünk során nagy szükségünk volt.

Az első utunk egy mély és sötét árokba vezetett, hol a forgószínpad és a személyi süllyesztő rejtelmét fedeztük fel. Azonban itt nem tartózkodhattunk sokáig, mert időnk fogytán volt. Rohantunk is következő állomásunkra, ahol megtudhattuk, miként kerülnek a berendezések a palotába. Hirtelen a bűvös tükörterembe találtuk magunkat, ami nem csak minket varázsolt el, hanem még a mesebeli színészeket is, akik néha eltévedhetnek a tükrök sokaságában. A legelvarázsoltabb hely a stúdió színpad volt, amely mindig más arcát mutatja az oda látogatóknak. Miután a színház uralkodója körbevezetett minket a palotájában, visszatértünk a nagyszínpadhoz. Itt megismerkedhettünk az egész éves színdarabokkal, amikre a rendezők beszéde keltette fel a figyelmünket. Mindezek után, az összeszedett gondolatainkat kellett segítségül hívnunk, mivel a király látván, hogy tollszerű fegyver van kezünkben, egy írásbeli párbajra ösztönzött mindannyiunkat. Az összes ellenség csak firkált papírjaikra, a győzelem érdekében. Mi sem tettünk másként, hát fegyvert ragadtunk és minden erőnket beleadva harcoltunk. A párbaj után a palota lakói szórakoztattak minket egy betűkkel teli kertben, melynek a Kerti multság címet adták. Nézése közben észre sem vettük, hogy már lassan mi is a mese részévé váltunk. Az előadás végeztével mindenki elszomorodott, hogy csak pár óra erejéig lehettünk részesei a mesének.

Rendkívüli élmény marad számunkra, hogy bepillantást nyerhettünk a palota rejtelmeibe és sürgő-forgó meseszereplőibe. Nagyon örülnénk neki, ha többet vehetnénk részt ilyen előadásokon, ezért szeretnénk megkaparintani a nyereséget és többet ellátogatni a palotába, hogy egy tündéri világban kikapcsolódhassunk a hétköznapiok fárasztó forgatagjaiból. A párbaj még nem záródott le, de nem adjuk fel a reményt, arra hogy mi nyerjük meg és következőnek az osztályunkat is, bevezethetjük ebbe a pompás csodaországba.

